

Tiedätkö sen tunteen, kun täysin tuntematon ihminen hymyilee ja ehkä tervehtii kadulla? Se hymy, se moikkaus saattavat pelastaa koko loppupäiväsi. Tunnet olevasi jotain; et ole vain harmaata massaa. Joskus pelkkä hymykin vastakkaisen sukupuolen edustajalta saattaa saada pilviin pitkäksi aikaa. Palataan tammikuun loppupuolelle; oli kylmä maanantaiaamu, varroin linja-autoa joka ei kiirettä pitänyt. Olin ärtynyt huonosti nukutun yön jälkeen, potkin lunta, tuhisin valkeita pilviä vielä pimeään aamuun. Ei sitten, ajattelin. Kävelen kouluun. Kävellessäni ei monia tullut vastaan; muutama eläkeläinen ja pari koiranulkoiluttajaa. Mutta olihan lähikaupan nurkalla notkumassa ikäiseni poika. Tavallinen lintsari, mietin katsoessani häntä. Olin jo suuntaamassa katsettani takaisin eteen, kun hänen silmänsä tavoittivat omani. Hitaasti nouseva hymy paljasti hampaat, ja sai hänen kovan olemuksensa sulamaan hieman. Melkein kuin vaistomaisesti hymyilin takaisin. Kaikki ärtymykseni katosi. Päiväni oli pelastettu. Siitä lähtien aloin kävellä kouluun. Joka päivä hän notkui samalla nurkalla, ja soi minulle hymynsä johon olin jo niin alkanut mieltä. Parin viikon jälkeen aloin nostaa kättäni tervehdykseen hymyn kera; samoin teki hän. Nyt puhun hänelle, käskin itseäni ystävänpäivänä kietoessani kaulahuivia kaulalleni. Menin kaupalle; en välittänyt vaikka lintsaisin. Siellä hän oli, edelleen. Puristin käteni nyrkkiin jännityksen kasvaessa. Hänen silmänsä tuikkivat harmaan pipon alta, tummien hiusten kehystämistä kasvoista. Tutuksi käynyt hymy nousi jälleen. -Hei, sanoin ja laitoin hiuskiehkuran korvan taakse. Hän otti sen takaisin kasvojeni vierelle, ja hymyili edelleen. Yhtäkkiä hänen hymynsä laantui, ja hän nosti sormensa odottamisen merkiksi. Hän kaivoi taskustaan kynän ja pienen lehtiön. Hän alkoi raapustaa siihen jotain, olin ihan ihmeissäni. -Olen mykkä, mutta osaan lukea huulilta, keltaisella paperilla luki. Hän nosti kätensä tervehdykseen. Hymy palasi, mutta varovaisempana. Hän kirjoitti taas. -Ei kai se haittaa? -Ei, ei ollenkaan, sanoin selvittyäni pienestä järkytyksestä. Hymyilin. Onnellisesti. -Tykkään sinusta silti, jatkoin. Hän hymyili nyt erittäin vapautuneesti, ja ojensi pienen rasian. Otin sen, ja kysyin: -Minulleko? Hän nyökkäsi. Rasiasta paljastui kauniisti taiteltu joutsenen muotoinen origami, jonka siivessä luki: -Tavataanko tänään nuorisotalolla kuudelta? Hymyillen vastasin myöntävästi. Illalla nuorisotalolla oli tanssit. Hän tanssitti minua taidokkaasti koko illan. Se oli myös ilta jona sain ensisuudelmani.